

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové, soudkyně
Martiny Kotouček Mikoláškové a soudce Richarda Galise ve věci

žalobkyně: **EKO Logistics s.r.o.**, IČO: 26710170
sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hajdučkem
sídlem Sluneční náměstí 14/2588, Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2025, č. j. 2515/25/5300-22444-707622,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V daňovém priznání k dani z přidané hodnoty za říjen 2012 žalobkyně vykazala nadměrný odpočet 4 929 023 Kč (dále jen „nadměrný odpočet“).
2. Platebním výměrem ze dne 13. 1. 2014 Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen finanční úřad) vyměřil žalobkyni na základě tohoto daňového priznání část nadměrného odpočtu ve výši **1 883 664 Kč**, který byl žalobkyni **vyplacen dne 24. 1. 2014**. Zbývající část uplatněného odpočtu ve výši **3 045 385 Kč** byla žalobkyni **vyplacena dne 30. 5. 2018** poté, co žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty zastavil řízení o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 13. 1. 2014 a zrušil jej.

3. Rozhodnutím ze dne 20. 5. 2016 finanční úřad přiznal žalobkyni úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (nebude-li v dalším textu uvedeno jinak, soud vychází z tohoto znění daňového řádu) ve výši 238 550 Kč za období od 2. 3. 2013 do 24. 1. 2014 z části nadměrného odpočtu ve výši 1 883 664 Kč. Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2016 žalovaný toto rozhodnutí změnil, tak že žalobkyni přiznal úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu ve výši **256 677 Kč** za období **od 5. 2. 2013 do 24. 1. 2014** z části nadměrného odpočtu ve výši **1 883 664 Kč** (dále jen „úrok A“; soud pro přehlednost vychází z terminologie zavedené žalovaným v záhlaví označeném rozhodnutí, dále jen „napadené rozhodnutí“).
4. Dne 20. 5. 2016 (tj. ještě před vydáním posledně uvedeného rozhodnutí žalovaného) žalobkyně požádala o úrok z přeplatku 238 550 Kč za období od 10. 2. 2014 do 20. 5. 2016. Žalobkyně tvrdila, že jí tento přeplatek měl být podle § 155 odst. 5 ve spojení s § 254 odst. 3 daňového řádu předepsán na osobní daňový účet do 15 dnů od vrácení nadměrného odpočtu, tj. do 10. 2. 2014. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2016 finanční úřad úrok z úroku nepřiznal. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2017 žalovaný zamítl žalobkynino odvolání proti tomuto rozhodnutí a potvrdil je. Žalobkyninu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2017 soud rozsudkem ze dne 17. 9. 2019, č. j. 45 Af 9/2017 – 56, zamítl. Žalobkyně podala proti rozsudku kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) zamítl rozsudkem ze dne 26. 5. 2020, č. j. 4 Afs 13/2020 – 32.
5. Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019 byl žalobkyni přiznán úrok z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu ve výši **2 346 195 Kč** tvořený úrokem z části nadměrného odpočtu ve výši **1 883 664 Kč** za období **od 1. 1. 2013 do 4. 2. 2013** (dále jen „úrok B“) a úrokem z části nadměrného odpočtu ve výši **3 045 385 Kč** za období **od 1. 1. 2013 do 29. 5. 2018** (dále jen „úrok C“).
6. Dne 9. 4. 2019 žalobkyně požádala o přiznání úroku podle § 155 odst. 5 daňového řádu. Poukázala na to, že jí byl rozhodnutím ze dne 8. 4. 2018 přiznán úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu. Tento úrok ve výši 2 346 195 Kč byl finanční úřad povinen předepsat na osobní daňový účet žalobkyně do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno, tj. do dne 29. 5. 2018. Žalobkyně proto nemohla s částkou 2 346 195 Kč nakládat od 30. 5. 2018 „*dodnes*“. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Afs 148/2017 – 36.
7. Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019, č. j. 2814164/19/2111-50523-202376 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), finanční úřad rozhodl o žádosti žalobkyně ze dne 9. 4. 2019 „*o přiznání úroku z částky 2 346 195 Kč za období ode dne 30.05.2018 do 08.04.2019*“ tak, že jí úrok nepřiznal.
8. Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2023 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozsudkem ze dne 19. 9. 2024, č. j. 37 Af 7/2023 – 70 (dále jen „zrušující rozsudek“), soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud se neztotožnil se závěrem žalovaného, že úroky z jistiny původně vzniklé jako úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu jsou nepřípustné ani s tím, že nepředepsání částky původně vzniklé jako úrok na osobní daňový účet nemá pro daňový subjekt majetkovou relevanci.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

9. V dalším řízení žalovaný seznámil žalobkyni zejména s výpočtem „úroku z úroku“ v jejím případě (včetně rozdělení úroků do jednotlivých bloků A, B a C, jak byly výše popsány). Žalobkyně ve vyjádření k seznámení ze dne 23. 12. 2024 nesouhlasila s názorem žalovaného, že její nárok na úrok z úroku A nebude řešen z důvodu, že žalovaný je vázán rozsudky zdejšího soudu č. j. 45 Af 9/2017 – 56 a NSS č. j. 4 Afs 13/2020 – 32, a že tento úrok žalobkyni nepřísluší. Žalobkyně odkázala na přípis žalovaného ze dne 3. 1. 2024, v němž žalovaný brojil proti názoru, že by byl vázán rozsudkem Městského soudu v Praze, který byl později překonán rozsudky NSS. Žalovaný tak podle žalobkyně nepřipustně tvrdí pokaždé to, co se mu hodí, a jeho rozhodovací praxe není jednotná. Žalobkyně měla za to, že by jí měl být přiznán i úrok z úroku A. Dále namítla, že „budoucí úroky“ byly stanoveny vadně, neboť nebyly vypočteny za každý den jejich vzniku. Žalovaný tím porušil metodický pokyn Generálního finančního ředitelství k možnosti vzniku nároku na tzv. „úrok z úroku“ ze dne 17. 10. 2024 (dále jen „metodický pokyn“) a rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2024, č. j. 10 Afs 289/2022 – 56. Úrok vzniklý každý den pak bude „činit“ samostatnou základnu pro výpočet dalšího úroku. Neměl by být dělen na bloky úroků, jak je stanovil žalovaný.
10. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí. Podle § 155 odst. 5 daňového řádu rozhodl o žádosti žalobkyně ze dne 9. 4. 2019 „o přiznání úroku z částky 2 346 195 Kč za období ode dne 30.05.2018 do 08.04.2019“ tak, že jí přiznal úrok 307 075 Kč. V odůvodnění konstatoval, že nárok na úrok z úroku A byl již dříve předmětem soudního přezkumu. NSS v rozsudku č. j. 4 Afs 13/2020 – 20 potvrdil rozsudek zdejšího soudu č. j. 45 Af 9/2017 – 56, který úročení úroku A nepřipustil. Těmito rozsudky je žalovaný vázán a případný nárok na další úrok z úroku nebude v tomto případě posuzovat. Pro posouzení vzniku nároku na úrok z úroků B a C je podstatné určení data, ke kterému měl být přiznán. Dle čl. III bodu 8 metodického pokynu měl být úrok z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu přiznán do 15 dnů ode dne pozdního vrácení vratitelného přeplatku (tj. částí nadměrného odpočtu). Úrok B měl být předepsán do 10. 2. 2014, žalobkyni proto v důsledku jeho pozdního předpisu náleží úrok z úroku B ve výši 25 378 Kč za období od 11. 2. 2014 do 8. 4. 2019, který žalovaný vypočetl (kapitalizoval) na 18 689 Kč. Úrok C měl být předepsán do 14. 6. 2018, žalobkyni tak náleží úrok z úroku C ve výši 2 320 817 Kč za období od 15. 6. 2018 do 8. 4. 2019, který žalovaný vypočetl na 288 386 Kč. K žalobkyniným námitkám žalovaný uvedl, že oba úroky z úroků vypočetl v souladu s metodickým pokynem, konkrétně jeho čl. III bodem 8 a čl. V. Úrok z úroku A nelze posuzovat, neboť není předmětem tohoto řízení a byl již předmětem soudního přezkumu, v němž jej soudy nepřipustily. Tím je žalovaný vázán. Žalovaný závěrem doplnil, že nyní vypočítané úroky z úroků měly být dle metodického pokynu předepsány současně s pozdě předepisovanými úroky. K tomu však nedošlo, proto se částka úroku z úroku (307 075 Kč) stala novou jistinou, z níž vzniká nárok na další úrok ode dne 9. 4. 2019 až do dne předepsání tohoto úroku na osobní daňový účet. Vzhledem k tomu, že konec této doby není znám, nemohl žalovaný prozatím vyčíslit konečnou částku. Žalobkyni tak o něm vyrozumí až po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

Žaloba

11. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

12. Žalobkyně namítá, že žalovaný vadně stanovil „*kategorizaci základů A, B a C*“ pro výpočet úroků, neboť úroky nebyly vypočteny za každý den vzniku, ale „*sečteny do bloků A, B a C*“. Žalovaný tím porušil metodický pokyn i rozsudek NSS č. j. 10 Afs 289/2022 – 56. Úrok vzniklý každý den podle žalobkyně tvoří samostatnou základu pro výpočet dalšího úroku a neměl by být dělen na bloky úroků. Obdobnou námitku již žalobkyně uplatnila v odvolání. Žalovaný se s ní nedostatečně vypořádal. Metodický pokyn v čl. V, na který žalovaný odkázal, uvádí opak toho, co tvrdil žalovaný. Platí podle něj, že úroky vznikají za každý jednotlivý den, jsou-li v daném dni splněny podmínky pro jeho vznik. Žalovaný se ani nijak nevypořádal s argumentací obsaženou v rozsudcích NSS, které žalobkyně taktéž citovala, a podle nichž vzniká úrok každý jednotlivý den. Pokud by soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, namítá žalobkyně jeho nezákonnost. Základnou pro výpočet úroku z úroku je přeplatek vzniklý každý den a je tvořen primárním úrokem, který tvoří ve smyslu judikatury NSS „vykrytalizovaný“ přeplatek.
13. Žalovaný podle názoru žalobkyně ani řádně nevypořádal její druhou námitku, kterou odkázala na přípis žalovaného ze dne 3. 1. 2024. Jen zopakoval, že úrok z úroku A nepřizná. Žalobkyně má za to, že jí byl odepřen nezákonně. Žalovaný v bodě 26 napadeného rozhodnutí detailně popsal opuštění judikaturní linie představované rozsudkem NSS č. j. 4 Afs 13/2020 – 32. Novým závěrem judikatury je, že nepředepsání úroku na osobní daňový účet negativně ovlivní majetkovou sféru daňového subjektu, i když nepožádal o vrácení vratitelného poplatku. Soud žalovaného v bodě 78 zrušujícího rozsudku zavázal tímto právním názorem, avšak on jej nerespektoval. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný byl povinen nenásledovat rozsudek NSS č. j. 4 Afs 13/2020 – 32 a předcházející rozsudek zdejšího soudu, protože byly překonány rozsudkem NSS ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 Afs 171/2022 – 28, č. 4458/2022 Sb. NSS, jak zdejší soud dovodil i ve zrušujícím rozsudku. Judikaturou nově zaujaté právní názory je třeba aplikovat na všechna probíhající řízení (incidentní retrospektivita). Žalovaný netvrdil naplnění výjimky spočívající v tom, že by byl intenzivnější zájem na ochraně legitimního očekávání. Priorita nového výkladu plyne i z judikatury NSS. Žalovaný se jí dovolával i v přípise ze dne 3. 1. 2024, v němž obhajoval, proč nemusí respektovat pravomocné rozhodnutí Městského soudu v Praze.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Na odvolací námitku, že postupoval v rozporu s metodickým pokynem a žalobkyní citovanými rozsudky, žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval úměrně její konkrétnosti. Žádný žalobkyní vágně naznačený ani jiný rozpor neshledal. Výpočet úroku byl proveden standardním způsobem a vyplývá z něj zcela jasně, z jaké částky, za jaká období a v jaké sazbě byl úrok uplatněn. Pro zjištění nároku na úrok z úroku žalovaný vytyčil okamžik počátku úročení, kterým byl den následující po marném uplynutí lhůty pro předepsání úroku z pozdě vráceného přeplatku do evidence daní. Při podpůrném použití § 254 odst. 3 daňového řádu měl být předepsán do 15 dnů od pozdního vrácení přeplatku, na němž přirostl. Úrok B tak byl opětovně zúročen za období od 11. 2. 2014 do 8. 4. 2019, tj. po dobu 1 883 dní. Jedinou proměnnou byla měnící se repo sazba. Výpočet byl žalobkyni předložen ve zcela srozumitelné tabulce obsahující 11 dílčích výpočtů (a nikoliv v podobě 1 883 v naprosté většině totožných výpočtů), jelikož doba úročení spadala do 11 kalendářních pololetí. Stejná je situace u úroku C, který byl opětovně úročen 298 dní. Úroky tak byly počítány za každý den trvání podmínek pro jejich vznik. Jejich součtem do bloků dle pololetí nebyly nijak pokráceny a neutrpěla ani prezentace jejich Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

výpočtu. Žalobkyně ve své argumentaci ponechává značný prostor pro pátrání po jejím významu. Žalovaný nerozporuje, že úrok vzniká za každý den. Žalobkyně v žalobě konkrétně nepopisuje, v čem byl výpočet úroků z úroků vadný. Pokud žalobkyně svou argumentaci míří na tzv. složené úročení, nemá to žádný podklad v zákoně ani judikatuře. Je třeba rozlišovat mezi vznikem úroku a nároku na úrok. Nárok na úrok vzniká až poté, co nastanou všechny zákonem předpokládané podmínky. Nosným argumentem právního názoru o možném úročení úroků byl předpoklad, že první úrok dosáhl své konečné výše, tj. z titulu jedné konkrétní právní události narostl veškerý možný úrok určitého druhu, slovy NSS „vykrytalizoval“. Takto „vykrytalizovaný“ úrok odpovídající nároku na úrok se stává novou jistinou *sui generis*. Z toho plyne závěr, že stále nabíhající úrok znovu úročit nelze. Složené úročení je v prostředí daňového práva neproveditelné a odporující zákonu i judikatuře. Princip vzniku úroků za každý den říká jen tolik, že se zkoumají podmínky vzniku každý den, což se uplatní např. při změně právní úpravy. Neznamena ale, že dochází k úpravám na jistinu úroku (že se pro každý den úročení zjišťuje nová jistina úroku). Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by se nevypořádal s judikaturou citovanou žalobkyní. Žalobkyně předložila určité tvrzení o tom, jak mají vznikat úroky, což podpořila odkazy na dva rozsudky NSS. Žalovaný tento princip nesporel a nesporel ani to, že je vyjádřen v judikatuře NSS. Jeho úkolem nebylo vyhledávat v judikatuře nějakou argumentaci a analyzovat ji.

15. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný konstatuje, že úrok A v napadeném rozhodnutí zmínil jen pro úplnost popisu skutkového stavu, aby nevznikly pochybnosti o tom, že byl poskytnut (první) úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu za celou dobu prodlení s vrácením nadměrného odpočtu. Pro účely řešeného úroku se ale jednalo o jistinu, kterou nebylo možné do napadeného rozhodnutí zahrnout, neboť nárok na úrok z úroku již byl ze stejných důvodů dříve uplatněn, posouzen a posouzení obstálo v soudním přezkumu. Jednak šlo tedy o jistinu, ze které žalobkyně v řízení završeném napadeným rozhodnutím úrok nežádala, a také o jistinu, u níž pro úročení na základě stejných důvodů platila překážka věci rozhodnuté. Sama žalobkyně požadovala úrok z částky 2 346 195 Kč za období od 29. 5. 2018 do 8. 4. 2019 a byl to žalovaný, kdo zjistil oprávněnost úroku ve vyšší míře, než jej žalobkyně uplatnila, na základě komplexního zhodnocení všech okolností. Závěr o nepřípustnosti tedy nespočíval v otázce judikaturního výkladu, ale překážce takový nárok znovu řešit. Žalovaný jasně vyjádřil, že by první úrok vznikl v určité celkové částce, jeho další úročení mohlo být řešeno jen v té části, o které dosud nebylo rozhodnuto. Nemá tedy smysl polemizovat o tom, jak se má změna judikaturního výkladu promítat do probíhajících řízení. Žalobkyně ani nemohla požívat žádné legitimní očekávání, že bude někdy v budoucnu posuzovaný nárok vyhodnocen jinak než v rozsudku NSS č. j. 4 Afs 13/2020 – 32. Poukazy žalobkyně na jiná řízení, v nichž měl žalovaný postupovat odlišně, se mívají s důvody napadeného rozhodnutí. Žalovaný ani v žádném jiném případě nepostupoval tak, že by ignoroval soudní rozhodnutí a znova projednával již prosouzenou věc. V žalobkyní odkazované věci žalovaný v probíhajícím řízení zohlednil změnu judikaturního výkladu, který jasně vyvracel závazný právní názor soudu, jímž byl žalovaný vázán. Ani ve zrušujícím rozsudku soud žalovaného neinstruoval rozhodovat i ve věci dříve prosouzených nároků. Naopak celou dobu šlo o posouzení žalobkyní uplatněného nároku na opětovné zúročení částky 2 346 195 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Další vyjádření účastníků

16. Ve vyjádření ze dne 4. 9. 2025 žalovaný konstatuje, že na počátku nároků žalobkyně stál nadměrný odpočet, na který daňové orgány nahlížely jako na konkludentně vyměřený v důsledku uplynutí lhůty pro stanovení daně. Ten byl žalobkyni vrácen a postupně se na něj „nabalovalo“ dnes již trojí příslušenství. Nyní je řešeno druhé z nich (úroky z úroků). Z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 2. 2025, č. j. 1 Afs 231/2022 – 44, č. 4670/2025 Sb. NSS, *JASA trans*, ovšem plyne, že nadměrný odpočet nebyl vyměřen postupem dle daňového řádu a veškerá plnění poskytnutá daňovými orgány byla nad rámec zákona. O vyměření nadměrného odpočtu nebyl vydán žádný platební výměr. Jelikož nadměrný odpočet nemohl být stanoven, nemohl vzniknout ani vratitelný přeplatek dle § 154 daňového řádu, resp. úrok z pozdě vráceného přeplatku. Žalovaný se řídil právním názorem dle zrušujícího rozsudku. Formálně vzato napadené rozhodnutí netrpí žádnou vadou, pro kterou by mělo být zrušeno. Nárok sám nicméně vychází z podkladu, který nemá oporu v zákoně, a žalobkyni tak bylo v daňovém řízení přiznáno více práv, než jí náleží. Výsledek soudního přezkumu nemůže vést k tomu, aby se žalobkyně domohla vyšší částky úroku, než už jí byla přiznána.
17. Ve vyjádření ze dne 25. 9. 2025 žalobkyně reaguje, že žalovaný se domáhá prospěchu ze svého protiprávního jednání v podobě opožděného zaplacení úroků, které nadto přiznal nezákonně. Žalovaný nerespektuje temporální účinky rozhodnutí rozšířeného senátu popsané v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86. Žalobkyni byl úrok z vratitelného přeplatku přiznán dvěma rozhodnutími, kterým svědčí presumpce správnosti, kterou nemůže odstranit ani usnesení *JASA trans*. To má účinky jen do budoucna. Žalobkyně též odkazuje na novelu daňového řádu zákonem č. 218/2025 Sb., která nepřipouští další úročení úroku hrazeného správcem daně, ovšem také nepůsobí zpětně. Předmětem soudního přezkumu nejsou primární úroky, ale jen sekundární a další, jejichž podkladem jsou pravomocná rozhodnutí daňových orgánů, která nebyla změněna ani zrušena.

Jednání

18. Účastníci během jednání setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobkyně shrnula vývoj judikatury k úrokům z úroků a doplnila, že výpočet úroku z nakumulovaného přeplatku, jak jej provedl žalovaný, je od vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2024, sp. zn. III. ÚS 3082/23, *QUANTO*, nesprávný. Dle tohoto nálezu se jedná o „klasický“ úrok z úroku, což znamená, že úrok vzniká každý den, tudíž každý den vzniká i úrok z úroku.
19. Účastníci nenavrhli žádné důkazy. Metodický pokyn, který žalobkyně přiložila k žalobě, soud k důkazu neprováděl, neboť jeho relevantní obsah (čl. V, dle něž mají úroky vznikat za každý jednotlivý den) nebyl sporný (a žalobkyni ani nebyl formálně navržen k důkazu). Soud při posouzení věci vycházel z obsahu správního spisu, jímž se zásadně nedokazuje.

Posouzení věci

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel

ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Úroky z „vykrytalizovaných“ úroků nenabíhají za každý den

21. Podstatou prvního žalobního bodu je přesvědčení žalobkyně, že úrok z úroku „krystalizuje“ každý den, což opírá o metodický pokyn a závěry judikatury, podle nichž úrok vzniká každý jednotlivý den. Žalovaný tedy nesprávně sečetl úroky do bloků A, B a C a počítal úrok až z nich.
22. Soud v první řadě konstatuje, že napadené rozhodnutí nepokládá za nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením, pokud proti němu postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz např. 23 bod rozsudku NSS ze dne 19. 4. 2024, č. j. 5 Afs 86/2022 – 32, a tam citovanou judikaturu týkající se i rozhodnutí správních orgánů).
23. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 23. 12. 2024 namítala, že „budoucí úroky“ byly stanoveny vadně, neboť nebyly vypočteny za každý den jejich vzniku, čímž žalovaný porušil metodický pokyn a rozsudek NSS č. j. 10 Afs 289/2022 – 56 (z něž citovala pasáž o tom, že úrok vzniká za každý den, pokud v něm jsou naplněny podmínky vzniku). Dodala, že úrok vzniklý každý den „pak bude činit samostatnou základnu pro výpočet dalšího úroku a neměl by být dělen na bloky úroků, jak je stanovil odvolací orgán“. Žalovaný na vyjádření výslovně reagoval v bodě 35 napadeného rozhodnutí tak, že má za to, že úroky z úroků B a C byly vypočteny v souladu s čl. III bodem 8 a čl. V metodického pokynu.
24. Soud považuje takové vypořádání v kontextu zbytku odůvodnění za dostatečné. Z napadeného rozhodnutí současně jasně vyplývá, že žalovaný úroky z úroků počítal za každý jednotlivý den (viz tabulky na str. 7), je v něm s odkazy na judikaturu NSS a zrušující rozsudek vysvětleno, že se nejedná o úrok z úroku v pravém slova smyslu (anatocismus), ale že se úročí jistina původně vzniklá jako úrok (viz např. bod 25 napadeného rozhodnutí) i popsáno, že vznikly celkem tři takové jistiny (A, B a C), včetně toho, v jaké výši a za jaké období a toho, od kdy do kdy z nich náležel další úrok. Žalobkynina argumentace v podstatě představovala obecný poukaz na pravidlo vzniku úroků za každý den, z něž bez bližšího vysvětlení dovozovala, že by úrok za každý den měl představovat samostatný základ pro vznik dalšího úroku. Za situace, kdy žalovaný ze stejného pravidla zjevně také vycházel, a žalobkyně neposkytla žádnou smysluplnou argumentaci, kterou by polemizovala s odůvodněním stran toho, proč by tento princip vyvracel žalovaným popsané závěry Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

judikatury o tom, že se úročí vždy jistina toliko původně vzniklá jako úrok (včetně konkrétních výpočtů a odůvodnění jistin), bylo dostatečné, pokud žalovaný toliko zopakoval, že metodický pokyn dodržel a konkretizoval články, z nichž vycházel. Soud ani neshledává žádný důvod k tomu, aby se žalovaný ještě speciálně vyjadřoval k žalobkyní citovaným rozsudkům. Jí odcitované pasáže toliko opakovaly pravidlo, že úroky vznikají za každý jednotlivý den. Jak již bylo řečeno, z něj žalovaný vycházel, což je z napadeného rozhodnutí zřejmé. K žalobkyninu názoru o tom, že by měl základnu pro výpočet úroků z úroků tvořit úrok vzniklý každý den, pak tyto pasáže neobsahují žádnou argumentaci, se kterou by se měl žalovaný vypořádat (a povinností žalovaného nebylo ji v nich dohledávat a dohadovat se o tom, co dalšího z nich žalobkyně dovozuje).

25. Takovou smysluplnou argumentaci soud nenalézá ani v nynější žalobě, v níž žalobkyně v podstatě toliko jinými slovy opakuje, že úrok „krystalizuje“ každý den. Lze tedy zopakovat, že přípustnost tzv. úroků z úroků judikatura NSS dovedla z toho, že se ve skutečnosti o pravé úroky z úroků (anatocismus) nejedná, neboť částka prvotního úroku tzv. „vykrystalizovala“, tj. je ohraničena a dána částkou pevnou (byť původně vypočtenou jako úrok za určité období). Lze ji proto chápat jako novou jistinu daňového přeplatku *sui generis*. Judikaturní linie, která se zakládala na analogickém použití § 1806 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, se naopak neprosadila, a to právě v důsledku nálezu Ústavního soudu ve věci *QUANTO* (viz např. body 32 až 35). Není tedy pravda, že by z tohoto nálezu vyplývalo, že se jedná o „klasický“ úrok z úroku, tj. o anatocismus ve smyslu občanského zákoníku. Ústavní soud zde navázal na rozsudek NSS č. j. 2 Afs 148/2017 – 36, který vychází z pojetí krystalizace, tj. úročení (až) finální, pevné částky úroku. To již soud jasně popsal ve zrušujícím rozsudku (viz podrobné shrnutí judikatury a z ní vyvozené závěry zejména v bodech 44 až 56), jímž byl vázán jak žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s, tak nyní i soud (viz rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023 – 72, č. 4615/2024 Sb. NSS). Možnost, že by se úrok úročil každý den (průběžné úročení), navrhl již rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 80/2009 – 45, v němž se žalobce domáhal toho, aby mu bylo přiznáno „postupně přivrůstající příslušenství daně“. Na tomto závěru nic nezměnil ani „pilotní“ rozsudek NSS č. j. 2 Afs 148/2017 – 36, který se od něj výslovně odlišil právě tím, že se nejedná o pravý „úrok z úroku“, neboť částka prvotního úroku „vykrystalizovala“ je ohraničena a dána pevnou částkou (viz body 39 až 43 tohoto rozsudku).
26. V projednávané věci se žalobkyně *de facto* domáhá přesně tohoto průběžného úročení, které ovšem judikatura konstantně zapovídá. Ta stojí na pojetí „krystalizace“ – tedy na tom, že úroky se *nejprve* musí stát samostatnou jistinou, tzn., utvořit pevnou částku, která se dále nenavýšuje a je časově ohraničena. Až poté, co takto „vykrystalizuje“ (stane se pevnou a ohraničenou částkou, která již dále nenabíhá), lze uvažovat o jejím dalším úročení za předpokladu, že ji správce daně v rozporu se zákonem včas nepředepíše. Žalobkyně se tedy mýlí, pokud se domnívá, že by úrok „krystalizoval“ každý jednotlivý den. Nic na tom nemění ani princip, že úroky vznikají za každý den. To je samozřejmě pravda – a žalovaný z toho i sám řádně vycházel. Pořád ale platí, že jistinu, která (potenciálně – v případě pozdního předepsání) podléhá dalšímu úročení, tvoří až konečná částka dále nenabíhajícího („vykrystalizovaného“) úroku. Přesně tak postupoval i žalovaný: žalobkyní kritizované „sečtení do bloků“ nebylo ničím jiným než vyjádřením „vykrystalizovaných“ úroků B a C, které utvořily nové jistiny, z nichž žalobkyni náležel další úrok.

27. Žalobní bod je nedůvodný.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Úroky z úroku A se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval

28. Druhým žalobním bodem žalobkyně namítá, že jí žalovaný nezákonně odepřel úrok z úroku A, neboť neměl být vázán rozsudky krajského soudu č. j. 45 Af 9/2017 – 56 a NSS č. j. 4 Afs 13/2020 – 32. Jejich závěry totiž překonala pozdější judikatura NSS, která dovodila, že majetkovou sféru daňového subjektu negativně ovlivní i samotné nepředepsání úroku na osobní daňový účet. Tím žalovaný dle názoru žalobkyně postupoval i v rozporu se závazným právním názorem soudu vyjádřeným v bodě 78 zrušujícího rozsudku.
29. Soud nejprve opět konstatuje, že ani v tomto ohledu neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 23. 12. 2024 nesouhlasila s názorem žalovaného, že úrok A nebude řešit, protože je vázán výše uvedenými rozsudky, a poukázala na přípis žalovaného v jiné věci, kde žalovaný naopak odmítl svou vázanost rozsudkem Městského soudu v Praze. Podle žalobkyně tak byla rozhodovací praxe žalovaného nejednotná a žalobkyni by měl přiznat i úrok z úroku A. Na to žalovaný v bodě 35 napadeného rozhodnutí odpověděl, že úrok z úroku A nelze posuzovat, neboť „*není předmětem tohoto řízení*“ (zvýraznil soud) a byl již předmětem soudního přezkumu, v němž jej soudy nepřipustily, čímž je žalovaný vázán.
30. I v tomto případě má soud za to, že žalovaný dostatečně vypořádal žalobkyninu námitku. Žalobkyni jasně vysvětlil, že nejde o to, že by se *v tomto řízení* cítil být vázán uvedenými rozsudky krajského soudu a NSS, a proto žalobkyni nárok na úrok z úroku A *nepřiznal*, nýbrž o to, že úrok z úroku A *vůbec není předmětem tohoto řízení* (ale byl předmětem řízení jiného, zakončeného rozsudky soudů). Za situace, kdy žalovaný vyvrátil prvotní předpoklad, z něž žalobkyně vycházela (tedy názor, že jí žalovaný úroky *nepřiznal* na základě právních názorů vyjádřených v rozsudcích krajského soudu č. j. 45 Af 9/2017 – 56 a NSS č. j. 4 Afs 13/2020 – 32), nemusel již výslovně odpovídat ani na dílčí námitku ohledně údajně nejednotné rozhodovací praxe, která na něj jen navazovala.
31. I přes toto jednoznačné vysvětlení ze strany žalovaného soudu pak nezbyvá než konstatovat, že žalobkynina žalobní argumentace se stále ubírá směrem zcela mimo rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí. Jak bylo řečeno, není to tak, že by žalovaný úrok z úroku A žalobkyni napadeným rozhodnutím *nepřiznal*. Žalovaný o něm pouze *nerozhodoval* (kladně ani záporně), neboť dle jeho názoru nebyl předmětem řízení: konkrétně zcela jasně uvedl, že úrok z úroku A „*nebude ve zde řešeném případě posuzován*“, resp. že jej „*nelze posuzovat, neboť tento není předmětem tohoto řízení*“. Veškeré žalobkyniny námitky o tom, že žalovaný měl vycházet z pozdější judikatury (včetně obecného pojednání o zásadě incidentní retrospektivity), resp. ze závazného právního názoru soudu vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku, dle nichž i samotné nepředepsání úroku na osobní daňový účet vede ke vzniku úroků z tohoto úroku, se tak zcela mívají s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Vychází totiž z premisy, že žalovaný úrok z úroku A žalobkyni *nepřiznal* (rozhodl, že jí nenáleží), jak i sama žalobkyně vyjadřuje v žalobě slovy, že jí ho (nezákonně) „*odepřel*“. To ale není pravda. Žalovaný se jím pouze nezabýval. Proti klíčovému závěru žalovaného, že úrok z úroku A nebyl předmětem řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, přitom žalobkyně neformuluje žádný žalobní bod. Ani ze zrušujícího rozsudku nevyplývá, že by se žalovaný měl v tomto řízení zabývat konkrétně i úroky z úroku A.
32. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobní body nedůvodnými, nezabýval se ani další obranou žalovaného spočívající v odkazu na usnesení *JASA trans*, z něž žalovaný dovozoval, že nad rámec úroků dle napadeného rozhodnutí již žalobkyni nelze žádné další přiznat.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska ve věci neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2025

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu